

ANNE, BEN KELEBEK OLDUM!

ESRA AYLİN AKALIN

RESİMLEYEN: GÜL SARI

 tudem

ANNE, BEN KELEBEK OLDUM!

ESRA AYLIN AKALIN

RESİMLEYEN: GÜL SARI

ANNE, BEN KELEBEK OLDUM!

© 2025, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Esra Aylin Akalın

RESİMLEYEN: Gül Sarı

EDİTÖR: Barış İnce

SON OKUMA: Onur Çandır

GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malhköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 640 16 23

Birinci Baskı: Mayıs 2025 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-865-3

Yayınevi sertifika no: 45041

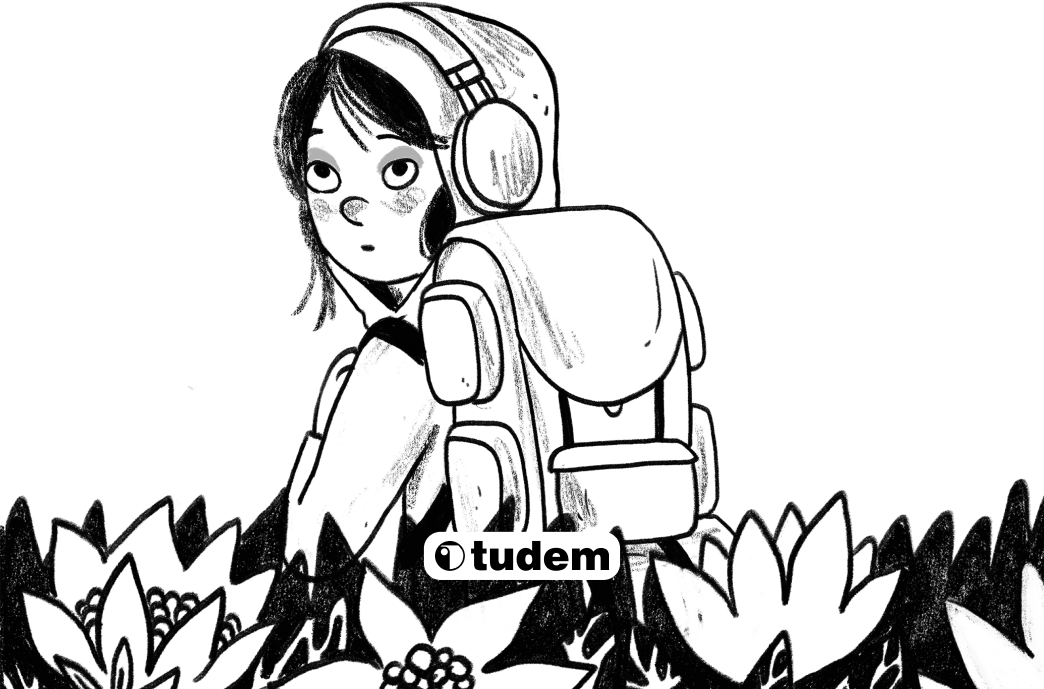
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

ANNE, BEN KELEBEK OLDUM!

ESRA AYLİN AKALIN

RESİMLEYEN: GÜL SARI

*Esra
Aylin
Akalın*

1974 yılında Konya’da doğdu. Boğaziçi Üniversitesi Ekonomi Bölümünden mezun olduktan sonra on yıl kadar kurumsal firmalarda çalıştı. İkinci kızının doğumunun ardından, anaokulu işletmeciliği ile çocukların renkli dünyasına tatlı bir geçiş yaptı.

Derken bir gün okuduğu bir kitap ona dedi ki: “*Sevdiğin işi yaparsan o iş, sana iş gibi gelmez!*” O da kaptı kalem ve yazmaya başladı. Şimdilerde hem metin yazarlığı yapıyor hem de çocuklar için yazıyor.

İstiyor ki yazdığı satırlar tıpkı ona, “*Sevdiğin işi yap!*” diye fısıldayan kitap gibi, okurlarına ilham veren cümleler fısıldasın!

Bölümler

Aman Ne Hoş! Kampa Gidiyorum ...	7
Otobüste ...	17
Yok Yok, Kesin İğrenç Gececek! ...	25
Nerede Kalacağız? ...	31
Çadır Kurmak (Ya da Kuramamak) ...	37
Soğuk Savaş Devam Ediyor ...	42
Müdürle Tanışıyoruz ...	56
Bölüüüüük Kalkkkk! ...	67
Buz Kırın Oyunlar ...	77
Çok Özel Bir Taş ...	88
Yıldızlar Altında ...	101
Ben Nerede Uyuyacağım? ...	117
Mutfakta ...	124
Bu Kamp İşİ Fena Değİlmiş ...	138
Ailemden Gelen Telefon ...	145
Her Güzel Şey Biter ...	154

AMAN NE HOŞ! KAMPA GİDİYORUM

Annemin yaklaşan ayak seslerini duyunca örtüyü kafama çektim ve nefesimi tuttum. Annem, “Günaydın İpek böceğimmm!” diyerek enerjik bir şekilde odaya girdi. Belki beni görmez diye umarak, kıpırdamadan öylece durdum. Meğer kedimiz Pışık’ın, perdenin arkasına kafasını saklayıp görünmez olduğunu sandığı gibi benim de sadece kafam örtünün altındaymış.

Annem açıkta kalan ayaklarını gıdıklayarak, “Aaaa, burada iki poğaça buldum! Alayım da kahvaltıda yeriz,” dedi.

Ayaklarımı kaçırıp örtünün altından çıktım. Hafifçe öksürdüm ve yüzüme acıklı bir ifade yerleştirip, “Çok hastayım,” dedim.

Annişkom benim hastalığıma dayanamaz, “Neyin var?” diye sordu.

Hazırlıksız yakalanmıştım, neyim vardı? “Şeyyy başım...” diye söze başladım ama geçen sefer başım ağrıyor dediğimde hastaneye götördükleri için hemen fikrini değiştirip, “Yani midem... kötü,” dedim.

“Bulanıyor mu?”

“Yani... biraz bulanıyor, biraz ağrıyor. Bulağrıyor!”

“Hay Allah. Ben de krep yapmıştım sana. Bulağrıyorsa yiyemezsin.”

Of bayılırim krepel! Keşke midem kötü olmasaydı. Ama bir dakika, benim midem zaten kötü değil ki. Neredeyse kendi yalanıma kendim inanıyordum!

“Şeyyy. Biraz yiyebilirim belki. Sonra yine yatarım,” deyip doğruldum yataktan.

Annem, “Ben yutmam o numaraları!” der gibi gülümsedi. Yoksa krep filan yok muydu? Burnumu kaldırıp şöyle bir evi kokladım. Yok yok, kesin yapmış; mis gibi kokuyor. Üzerine de biraz bal...

Annem yataktan kalkmamı fırsat bilerek, “Hadi sallanma. Hızlıca kahvaltı edelim. Kamp bavuluna

son bir kez bakmaya vakit kalsın. Sonra da otobüse bırakırız seni!” dedi.

Gafil avlanmıştım. Ah krep sevgim ah, yaktın beni! Sonra ne zaman kahvaltı ettik ne zaman bavulu kontrol ettik, Pışık’ın minik pembe burnundan öpüp onunla vedalaştım mı; hiç hatırlanmıyorum. Bir anda babam, annem ve ben arabadaydık ve beni, bizinkilerin zoruyla yazıldığım yaz kampına götürecek otobüse doğru gidiyorduk. Ben cama yapışmış üzgün üzgün dışarı bakıyordum. Direksiyonda babam vardı. Annemse heyecanla kampa yapmam ve yapmamam gerekenleri sıralıyordu. Arada bir, “Anladın mı İpek?” diye sorduğunda, “Evet anne! Tamam anne!” diye otomatik cevaplar veriyordum. Hâlbuki ben bu kampa gitmeyi hiç istemiyordum. Yaz tatilinde kampa mı gidilir? Adı üstünde tatil! Uyumam, dinlenmem, eğlenmem, istediklerimi yapmam gerekmez mi? Ama yooo, “Boş boş geçirme tatilini!” deyip beni bu doğa kampına postalıyorlar. Adı da garip: *Yedi Yıldız Kampı*. Yedi kampçı mı olacağız acaba? Az çocuk olunca saklanmam zor olur. Umarım yediden fazlayızdır. Çok eğlenecekmişim de... Hiç gelmek istemeyecekmişim de... Telefonumu tabletimi bir an bile aramayacakmışım da... Sonra bir de, “Bizim çocukluğumuzda...” diye başlanıyorlar mı? Sinir oluyorum.

Uzaktan kamp otobüsü göründü. Telaşlı anne babalar, bavulunu çekiştiren çocuklar... Gördüğüm kadarıyla yedi kampçıdan fazlaydık. Bu kadar kişinin arasında çok göze batmazdım sanırım. Dünyanın en mutlu insanı, gıcık Cansu da oradaydı işte. Cansu'nun annesi ile benim annem eski arkadaş. Onlar buluştukça biz de mecburen görüşüyoruz ve her görüştüğümüzde kendisi en iyi arkadaşım olduğunu iddia ediyor. Yılda bir görüşen en iyi arkadaşlar! O her zaman heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyor, etrafında kelebek gibi uçuşup duruyor; ben ise onu pek umursamıyorum. Bu sabah da yine her zamanki gibi o sinir bozucu gülümsemesiyle herkese gülücükler dağıtıyor.

Annemin sesiyle kendime geldim: “Sana soruyorum İpek! Bir cevap versene.”

Vereyim de soruyu bilmiyorum ki! Ama anneme, “Seni dinlemedim,” de diyemem. Evet ya da hayır demek riskli. O yüzden yuvarlak bir cevap vermemliyim. O anda aklıma, ben ne zaman yeni bir oyun indirmek istesem babamın bana verdiği cevap geldi: “Olabilir. Bir düşünelim,” deyiverdim.

Daaaat, yanlış cevap!

“Neyi düşüneceksin acaba? Bir insanın çışı ya vardır ya yoktur! Sen beni dinlemiyor musun yoksa?” diye çıkıştı annem. “Varsa bak, şuradaki

benzinciye sürsün baban. Yola çıkmadan hallet. Yolunuz uzun,” diye de ekledi.

“Dinlemez miyim anne, şaka yaptım ben şaka. Evden çıkmadan yaptım ya.”

Annem bana ters bir bakış atmakla meşgulken, babam otobüsün hemen yanına park etti. Sonra arabadan indi. Peşinden de annem. Babam bagajdan bavulumu alırken ben hâlâ arabada otuyordum. Kapüşonumu kafama geçirip iyice görünmez olmaya çalıştım. Ah bir mucize olsa ve ben bu kampa gitmesem!

Ben mucize beklerken annem, “Hadi İpek böceğim!” diye içeriye seslenince istemeye istemeye arabadan indim. Babam, “Benim işe gitmem gerekiyor İpekçiğim. Otobüsün kalkışını bekleyemeyeceğim,” dedi.

“Annem? Onun işe gitmesi gerekmiyor mu?” diye heyecanla sordum. Otobüs kalkmadan ikisi de gitmiş olursa ben de eve sıvışırm, diye hızlı bir plan yaptım.

“Ben sabah için izin aldım İpek. Seni uğurlayıp öyle gideceğim,” dedi annem.

Planlarım daha hayata geçmeden suya düşmüştü.

Babam bana sınıksıkı sarıldı, “Çok eğlen kampa olur mu? Zaten sadece on güncük,” dedi.

SADECE mi? On günCÜK mü? On gün az mı? Üstelik nasıl eğleneyim? Hiç kimseyi tanımıyorum. Tablet yok. Telefon yok. Pışık yok. Ama bunların hiçbirini sesli söylemedim. Onun yerine, “Peki,” dedim. Babam arabaya bindi, son bir kez el sallayıp gözden kayboldu. Ne olurdu beni de alsa arabaya. Madem çok istiyor, kampa da annem gitsin.

“Hadi biz de otobüse,” dedi annem bavulumu çekştirerek.

Peşine takıldım. Annem çok sosyaldır, en az yirmi kez sağa sola “günaydın” dedikten sonra bavulumu muavine verdi. Sonra kamp sorumlusuyla konuşmaya başladı. Biraz kuralcı ve sert görünüyordu kamp sorumlusu. Onlar konuşurken ben kapüşonum kafamda yere bakıyor, ayağımla toprak zemini eşeliyordum. Kimseyle göz göze gelmek istemiyordum. Ama annem, beni kendi hâlime bırakmamakta kararlıydı. Kapüşonumdan yakaladı ve çekştirerek beni kamp sorumlumuzla tanıştırdı. “İşte bizim İpek.”

Kamp sorumlumuz, “Mevhaba İpekçiğim. Ben de kamp koçunuz Devin,” diye gülümsedi.

Annem beni dürtünce ağzımın içinde, “Memnun oldum Devin abla,” diye geveledim.

Güldü, “Devin değil, Devin,” dedi.

Tamam işte Devin. Ben de öyle dedim ya. Ne dedim?

Anlamaz anlamaz baktığımı fark etmiş olmalı, “Dibi gövünmeyen anlamındaki devin gibi yani. Ben v’levi söyleyemiyovum da,” diye açıkladı, yumuşacık sesiyle. İşte bu sürpriz olmuştu. Sert ve kuralcı görünümlü, r’leri söyleyemeyen, ponçık sesli bir kamp sorumlusu. “İlk kampınmış. Bence son olmaz ama! Hoş geldin avamıza,” dedi.

Annem dürtünce homurdanarak, “Hoş bulduk!” dedim. Bazı şeyler elektrikle çalışır, bazısı pille. İşte ben de böyle dürtmeyle çalışıyorum. Derin abla başka kampçıların yanına gidince ben, toprağı eşeleme işine devam ettim. Bu çok önemli bir görevdi ve ihmale gelmezdi. Çünkü eğer ihmal edersen birileriyle konuşmak zorunda kalabilirdim. Mesela Cansu’yla... Ben yere bakıp kimseyle göz göze gelmemeye çalışırken, toprak zeminde pembe turuncu spor ayakkabılar benimle bakışıyordu. Ayakkabıların sahibi Cansu, “Günaydın İpoooşşş!” dedi, çınlayan bir sesle. “İkinize en önde yer ayırdım. Seni otobüs tutuyormuş, etrafa bakarak gideriz, o zaman miden bulanmaz, diye düşündüm.” Anne-annem olsa bu duruma, “İnsanın istemediği ot burunun dibinde bitirmiş,” derdi.

“Sabahın bu erken saatinde bu enerjiyi nereden buluyorsun Cansu? Ayrıca sana ne benim midemden? Belki ben kusmak istiyorum. Hem de senin

üstüne üstüne!” demek istedim. Ama demedim. Onun yerine, “Peki,” dedim. Bunun üzerine Cansu, “Çok eğleneceğiz çok!” diyerek bir de bana sarılmasın mı? Iyyykkkk. Midem şimdiden bulanmaya başladı bile.

Annem kulağıma eğilip, “Bak çok güzel olacak demiştin. Şimdiden kaynaşmaya başladın,” dedi.

Evet anneciğim, İpek böceğin çok mutlu. O kadar mutlu ki kanatlanıp uçacak.

O sırada Cansu’nun annesi, anı olarak bir fotoğrafınızı çekmek istedi. O da Cansu gibi fazla neşeli bir kadın. Cansu sevinçle ellerini çırpı, sonra beni kendine çekerek omzuma sarıldı. Ben kapüşonum kafamda, olabildiğince diğer tarafa doğru uzaklaşmaya çalıştım ama Cansu, omzuma bir ahtapot gibi sarıldığı için sadece kafamı ve ayaklarımı çekebildim. Fotoğrafta yan yana bir parantez ve bir ünlem gibiydik.

Neyse ki Derin abla, “Hadi hevkes otobüsee!” diye bağırdı da Cansu vantuzlarını üzerimden çekti.

Bu kez annem sarıldı, “Ah İpek böceğim. Çok eğlen!” dedi ve şap diye öptü.

Gözyaşından bir miktar yüzüme bulaştı. Hiç sevmem yüzümün ıslanmasını. Hemen kapüşonlunun koluyla sildim. Madem arkandan ağlayacaksın, niye beni zorla gönderiyorsun?

ANNE, BEN KELEBEK OLDUM!

ESRA AYLIN AKALIN

Tablet oyunlarından başını kaldırmayan İpek, ailesinin ısrarıyla Yedi Yıldız Kampına gitmek zorunda kalırsa... Üstelik burası, torpilli çocukların cirit attığı bir kampsa... İpek'in işi hiç de kolay değildir. Akran zorbası Şemra ve saz arkadaşları, İpek'in kamp macerasını kâbusa çevirmeye karardır. Neyse ki ahtapot kollarıyla onu yalnız bırakmayan Cansu ve oyun arkadaşı Latif vardır. Bir de sevginin ve dostluğun gücü...

İçine kapanık İpek'in kozasından çıkma mücadelesini eğlenceli bir şekilde anlatan kitap, doğayla ilişkimiz üzerine de yeniden düşündürüyor.